ISA 500

DŮKAZNÍ INFORMACE

(Platí pro audity účetních závěrek sestavených za období počínající 15. prosincem 2004 nebo po tomto datu)

OBSAH

	Odstavec
Úvod	1-2
Pojem důkazní informace	3-6
Dostatečné a vhodné důkazní informace	7-14
Použití tvrzení při získávání důkazních informací	15-18
Auditorské postupy používané k získání důkazních informací	19-38
Datum účinnosti	39

Mezinárodní auditorský standard ISA 500 „Důkazní informace“ je nutné chápat v kontextu Předmluvy k mezinárodním standardům pro řízení kvality, audit, prověrky a pro ostatní ověřovací a související služby která stanoví pravidla a rozsah použití mezinárodních auditorských standardů.

Úvod

1. Účelem tohoto mezinárodního auditorského standardu (ISA) je stanovit normy a poskytnout vodítko při posuzování toho, co tvoří důkazní informace při auditu účetní závěrky, jaké množství a kvalitu důkazních informací musí auditor získat a jaké auditorské postupy k jejich získání použije.

2. **Auditor získá dostatečné a vhodné důkazní informace, které mu umožní dospět k přiměřeným závěrům, z nichž bude vycházet výrok auditora.**

Pojem důkazní informace

3. „Důkazní informace“ jsou všechny informace, které auditor použije, aby dospěl k závěrům, z nichž bude vycházet jeho výrok auditora, a patří k nim informace obsažené v účetních záznamech, které slouží jako východisko pro sestavení účetní závěrky, stejně jako další informace. Úkolem auditora není použít veškeré existující informace.[1] Důkazní informace mají souhrnný charakter a patří k nim důkazní informace získané na základě auditorských postupů provedených v průběhu auditu; mohou k nim však patřit také důkazní informace získané z jiných zdrojů, např. na základě auditu za předcházející období nebo na základě postupů řízení kvality v souvislosti s přijetím nového klienta nebo pokračováním spolupráce se stávajícím klientem.

4. Účetní záznamy obecně zahrnují prvotní zápisy a podpůrné záznamy, např. účty a záznamy o elektronických převodech finančních prostředků, faktury, smlouvy, hlavní knihu a knihy analytické evidence, deníkové záznamy a další úpravy účetních výkazů, které nejsou obsahem formálních deníkových záznamů, a rovněž takové záznamy jako pracovní výkazy a tabulky dokládající přiřazení nákladů, přepočty, odsouhlasení a informace pro přílohu k účetní závěrce. Účetní zápisy jsou často iniciovány, zaznamenány, zpracovány a vykázány v elektronické podobě. Kromě toho mohou být účetní záznamy součástí integrovaných systémů, které užívají společná data a podporují dosažení všech cílů dané účetní jednotky v oblasti finančního výkaznictví, činnosti a dodržování zákonů a nařízení.

5. Vedení nese odpovědnost za sestavení účetní závěrky na základě účetních záznamů účetní jednotky. Auditor získá některé důkazní informace na základě testů těchto účetních záznamů, např. provedením analýzy, ověřením, opětovným provedením postupů použitých v procesu finančního výkaznictví nebo odsouhlasením souvisejících druhů a použití stejných informací. Pomocí těchto auditorských postupů může auditor zjistit, že účetní záznamy jsou vnitřně konzistentní a souhlasí s účetní závěrkou. Vzhledem k tomu, že účetní záznamy samy o sobě neposkytují dostatečné důkazní informace, na základě kterých by bylo možné vyslovit výrok auditora, získá auditor další důkazní informace.

6. K dalším informacím, které auditor může použít jako důkazní informace, patří zápisy z jednání, konfirmace třetích stran, zprávy analytiků, srovnatelné údaje o konkurenci (tzv. „benchmarking“), manuály kontrolních mechanismů, informace,

[1] Viz odstavec 14.

které auditor získá pomocí takových auditorských postupů, jako je dotazování, pozorování a inspekce, a ostatní informace, které auditor získá nebo sestaví a které mu umožní dospět k závěru na základě podložené logické úvahy.

Dostatečné a vhodné důkazní informace

7. Dostatečnost je měřítkem množství důkazních informací. Vhodnost je měřítkem kvality důkazních informací; to znamená, zda jsou tyto informace relevantní a spolehlivé tak, aby poskytly důkaz o správnosti druhů transakcí, zůstatků účtů, informací v příloze k účetní závěrce a odpovídajících tvrzení obsažených v účetní závěrce, nebo pomohly odhalit jejich nesprávnost. Množství potřebných důkazních informací je ovlivněno rizikem výskytu nesprávnosti (čím větší je riziko, tím víc důkazních informací bude pravděpodobně potřeba) a také kvalitou těchto důkazních informací (čím vyšší je jejich kvalita, tím méně jich bude potřeba). Z toho vyplývá, že dostatečnost a vhodnost důkazních informací vzájemně souvisí. Pouhé získání velkého množství důkazních informací nenahradí jejich špatnou kvalitu.

8. Určitý soubor auditorských postupů může být zdrojem důkazních informací, které jsou relevantní pouze pro určitý aspekt účetní závěrky. Např. inspekce záznamů a dokumentů, které se týkají inkasa pohledávek, provedená po skončení účetního období může přinést důkazní informace o jejich existenci a ocenění, ale nebude sloužit jako důkaz správnosti zaúčtování do příslušného období. Na druhé straně auditor často získá důkazní informace různé povahy nebo z různých zdrojů, které jsou relevantní pro jeden určitý aspekt. Auditor může např. provést analýzu stáří pohledávek a následného inkasa pohledávek a tím získat důkazní informace o výši opravné položky k pochybným pohledávkám. Získání důkazních informací ohledně určitého aspektu účetní závěrky, např. fyzické existence zásob, nenahrazuje získání důkazních informací o jiném aspektu, např. ocenění zásob.

9. Spolehlivost důkazních informací je ovlivněna zdrojem a povahou těchto informací a závisí na konkrétních okolnostech, za kterých byly získány. Můžeme zobecnit míru spolehlivosti různých druhů důkazních informací, avšak k takovým zobecněním existují důležité výjimky. I v případě, že jsou důkazní informace získány z externích zdrojů mimo účetní jednotku, mohou existovat okolnosti, které ovlivní spolehlivost získaných informací. Např. důkazní informace získané z nezávislého vnějšího zdroje nemusí být spolehlivé, pokud se nejedná o dobře informovaný zdroj. Při vědomí existence výjimek, můžeme v zásadě použít následující zobecnění spolehlivosti důkazních informací:

   - Důkazní informace jsou spolehlivější, pokud pocházejí z nezávislých zdrojů mimo účetní jednotku.
   - Důkazní informace generované uvnitř účetní jednotky jsou spolehlivější, pokud efektivně fungují příslušné kontroly používané účetní jednotkou.
   - Důkazní informace získané přímo auditorem (např. pozorování fungování kontrol) jsou spolehlivější než důkazní informace získané nepřímo nebo na základě předpokladů (např. dotazování ohledně fungování kontrol).
   - Důkazní informace jsou spolehlivější, pokud existují ve formě dokumentu, ať už v papírové nebo elektronické podobě nebo na jiném médiu (např. souběžně sepsaný zápis z jednání je spolehlivější než následné ústní sdělení projednávaných záležitostí).

- Důkazní informace ve formě původního dokumentu jsou spolehlivější než důkazní informace ve formě fotokopie nebo faxové kopie.

10. Ověření pravosti dokumentů obvykle nebývá součástí auditu; auditor není odborníkem v této oblasti a ani se to od něho neočekává. Auditor však zváží spolehlivost informací, které mají být použity jako důkazní informace, např. fotokopií, faxů, filmových, digitálních nebo jiných elektronických dokumentů, a v případě potřeby zváží rovněž kontroly používané při jejich pořízení a přechovávání.

11. **Pokud auditor za účelem provedení auditorských postupů použije informace generované účetní jednotkou, musí získat důkazní informace o správnosti a úplnosti těchto informací.** Pokud má auditor získat spolehlivé důkazní informace, musejí být informace, na kterých jsou založeny auditorské postupy, v dostatečné míře úplné a správné. Např. při ověření výnosů, kdy auditor pracuje se záznamy o objemu prodeje za použití plánovaných cen, musí posoudit přesnost informací o cenách a úplnost a správnost informací o objemu prodeje. Důkazní informace o úplnosti a správnosti informací generovaných informačním systémem účetní jednotky lze získat současně s provedením vlastního auditorského postupu, který tyto informace využívá, pokud je získání takových důkazních informací nedílnou součástí daného auditorského postupu. V jiných případech auditor získá důkazní informace o správnosti a úplnosti těchto informací např. pomocí testů spolehlivosti v oblasti generování a přechovávání těchto informací. V některých případech se auditor rozhodne provést doplňující auditorské postupy. K těm patří např. použití auditorských technik s využitím počítače ke kontrolnímu přepočtu dat.

12. Auditor obvykle získá větší jistotu, pokud získá konzistentní důkazní informace odlišné povahy nebo z různých zdrojů, než při odděleném posuzování jednotlivých důkazních informací. Kromě toho, důkazní informace odlišné povahy nebo získané z různých zdrojů mohou naznačovat nespolehlivost některé jednotlivé položky důkazních informací. Např. prověřením informací získaných z nezávislého zdroje lze zvýšit jistotu, kterou auditor získal na základě prohlášení vedení k auditu. Naopak, pokud důkazní informace získané z jednoho zdroje nejsou konzistentní s informacemi z jiného zdroje, určí auditor, jaké doplňující auditorské postupy budou nutné k vyřešení dané nekonzistentnosti.

13. Auditor posoudí vztah mezi náklady na získání důkazních informací a užitečností získaných informací. Nicméně obtížnost nebo finanční náročnost nejsou samy o sobě důvodem pro vynechání auditorského postupu, pro který neexistuje alternativa.

14. Při formování svého výroku auditor nezkoumá všechny dostupné informace, neboť k závěrům lze obvykle dospět na základě výběru vzorků a jiných způsobů výběru položek pro testování. Auditor je také obvykle nucen spolehnout se na důkazní informace, které jsou spíše podporující než jednoznačně prokazující příslušný závěr; avšak k získání přiměřené jistoty[2] se auditor nespokojí s důkazními informacemi, které nejsou dostatečně podporující příslušný závěr. K hodnocení množství a kvality, a tedy dostatečnosti a vhodnosti důkazních informací, které slouží jako východisko pro výrok auditora, přistupuje auditor skepticky a používá profesionální úsudek.

[2] Odstavce 8-12 standardu ISA 200, "Cíle a obecné principy auditu účetní závěrky", se týkají přiměřené jistoty a jejího vztahu k auditu účetní závěrky.

Použití tvrzení při získávání důkazních informací

15. Vedení je odpovědné za věrné zobrazení účetní závěrky, která odráží povahu a činnost účetní jednotky. V prohlášení, že účetní závěrka podává věrný a poctivý obraz (nebo ve všech významných ohledech věrně zobrazuje) v souladu s příslušnými používanými zásadami finančního výkaznictví, vedení implicitně nebo výslovně poskytuje tvrzení, která se týkají účtování, oceňování, prezentace a zveřejnění různých prvků účetní závěrky a odpovídajících informací zveřejněných v účetní závěrce.

16. **Auditor musí použít dostatečně podrobná tvrzení ohledně druhů transakcí, zůstatků účtů, prezentace a zveřejnění, která budou základem pro vyhodnocení rizik výskytu významné nesprávnosti a navržení a provedení dalších auditorských postupů.** Auditor použije tvrzení při vyhodnocení rizik tak, že zváží možnost výskytu různých druhů nesprávností a navrhne vhodné auditorské postupy odpovídající těmto rizikům. Ostatní mezinárodní auditorské standardy řeší specifické situace, kdy je auditor povinen získat důkazní informace na úrovni tvrzení.

17. Auditorem použitá tvrzení lze rozdělit do následujících kategorií:

    (a) Tvrzení ohledně druhů transakcí a událostí v auditovaném období:

        (i) Výskyt - transakce a události, které byly zaúčtovány, se skutečně vyskytly a týkají se účetní jednotky.

        (ii) Úplnost - veškeré transakce a události, které měly být zaúčtovány, skutečně byly zaúčtovány

        (iii) Správnost - částky a ostatní údaje týkající se zaúčtovaných transakcí a událostí byly zaúčtovány správně.

        (iv) Zaúčtování do správného období - transakce a události byly zaúčtovány ve správném období.

        (v) Klasifikace - transakce a události byly zaúčtovány na správných účtech.

    (b) Tvrzení ohledně zůstatků účtů na konci období:

        (i) Existence - aktiva, pasiva a vlastní kapitál skutečně existují.

        (ii) Práva a povinnosti - účetní jednotka je vlastníkem nebo držitelem práv k majetku a pasiva představují závazky této účetní jednotky.

        (iii) Úplnost - veškerá aktiva, pasiva a vlastní kapitál, které mají být zaúčtovány, byly skutečně zaúčtovány.

        (iv) Ocenění a alokace - aktiva, pasiva a vlastní kapitál jsou vykázány v účetní závěrce ve správné výši a případné úpravy ocenění nebo alokace jsou správně zaznamenány.

    (c) Tvrzení ohledně prezentace a zveřejnění:

        (i) Výskyt a práva a povinnosti - zveřejněné události, transakce a ostatní záležitosti se vyskytly a týkají se účetní jednotky.

        (ii) Úplnost - veškeré informace, které měly být zveřejněny v účetní závěrce, byly zveřejněny.

(iii) Klasifikace a srozumitelnost - finanční informace jsou řádně prezentovány a popsány a příslušné informace jsou srozumitelně zveřejněny.

(iv) Správnost a ocenění - finanční a ostatní informace jsou zveřejněny věrně a poctivě a ve správné výši.

18. Auditor může použít tvrzení tak, jak jsou výše popsána, nebo je může vyjádřit jiným způsobem, pokud obsáhne všechny výše uvedené aspekty. Auditor např. může zkombinovat tvrzení o transakcích a událostech s tvrzeními o zůstatcích účtů. Jiným příkladem může být neexistence samostatného tvrzení ohledně „zaúčtování transakcí a událostí do správného období“, pokud tvrzení týkající se výskytu a úplnosti zahrnují mimo jiné vhodnou analýzu zaúčtování transakcí ve správném období.

Auditorské postupy používané k získání důkazních informací

19. Cílem auditorských postupů, které auditor provádí za účelem získání důkazních informací, na základě kterých dospěje k přiměřeným závěrům pro výrok auditora, je:

(a) Poznat účetní jednotku a její prostředí, včetně vnitřního kontrolního systému, za účelem vyhodnocení rizik výskytu významné nesprávnosti na úrovni účetní závěrky a na úrovni tvrzení (tyto auditorské postupy se v mezinárodních auditorských standardech nazývají „postupy vyhodnocení rizik“);

(b) V případě nutnosti nebo pokud tak auditor rozhodne, prověřit efektivnost funkce kontrol při odvracení nebo odhalování a nápravě významných nesprávností na úrovni tvrzení (tyto auditorské postupy se v mezinárodních auditorských standardech nazývají „testy spolehlivosti“); a

(c) Odhalit významné nesprávnosti na úrovni tvrzení (tyto auditorské postupy se v mezinárodních auditorských standardech nazývají „testy věcné správnosti“ a patří k nim detailní testy druhů transakcí, zůstatků účtů či zveřejněných informací a analytické postupy).

20. Auditor vždy provádí postupy vyhodnocení rizik, které slouží jako dostatečný základ pro vyhodnocení rizik na úrovni účetní závěrky a na úrovni tvrzení. Tyto postupy však samy o sobě nejsou zdrojem dostatečných a vhodných důkazních informací, z nichž by mohl vycházet výrok auditora, a proto se v případě potřeby doplňují dalšími auditorskými postupy ve formě testů spolehlivosti a testů věcné správnosti.

21. Testy spolehlivosti je nutné provést ve dvou případech. Pokud vyhodnocení rizik vychází z předpokladu efektivní funkce kontrol, musí auditor provést testy spolehlivosti těchto kontrol na podporu provedeného vyhodnocení rizik. Mimoto, pokud testy věcné správnosti samy o sobě neposkytují dostatečné a vhodné důkazní informace, je auditor povinen provést testy spolehlivosti, čímž získá důkazní informace o efektivní funkci příslušných kontrol.

22. Auditor naplánuje a provede testy věcné správnosti, které odpovídají vyhodnocení rizik významné nesprávnosti, jehož součástí jsou i případné výsledky provedených testů spolehlivosti. Vyhodnocení rizik auditorem však podléhá úsudku a nemusí být dostatečně přesně identifikovat všechna rizika existence významné

nesprávnosti. Existují rovněž přirozená omezení vnitřní kontroly, jako např. riziko, že se vedení vyhýbá kontrole, možnost lidského selhání nebo dopad systémových změn. Proto je vždy nutné provést testy věcné správnosti u významných druhů transakcí, zůstatků účtů a zveřejněných informací a získat tak dostatečné a vhodné důkazní informace.

23. Auditor použije jeden nebo více druhů auditorských postupů popsaných níže v odstavcích 26 až 38. Tyto postupy nebo jejich vzájemnou kombinaci lze použít jako postupy pro vyhodnocení rizik, testy spolehlivosti nebo testy věcné správnosti v závislosti na kontextu, v jakém je auditor uplatní. V některých případech mohou jako důkazní informace sloužit důkazní informace získané během předcházejících auditů, pokud auditor provede auditorské postupy, kterými ověří jejich další platnost.

24. Povahu a časový rámec auditorských postupů, které je třeba použít, může ovlivnit skutečnost, že některé účetní a další informace jsou k dispozici pouze v elektronické podobě nebo pouze v určitých časových bodech nebo obdobích. Původní doklady, např. nákupní objednávky, nákladní listy, faktury a šeky, mohou být nahrazeny elektronickými zprávami. Účetní jednotky mohou např. využívat systémy elektronického obchodu nebo elektronického zpracování obrazů. V elektronickém obchodě používá účetní jednotka a její zákazníci nebo dodavatelé počítače propojené prostřednictvím veřejné sítě, jako je Internet, k provádění elektronických obchodních transakcí. Nákup, expedice, fakturace, inkaso a platby často probíhají pouze na základě výměny elektronických zpráv mezi stranami. U systémů zpracování obrazů se doklady skenují a konvertují do podoby elektronických obrazů, což usnadní jejich uložení a pozdější použití; původní dokumenty po této konverzi nemusejí být uchovány. Určité elektronické informace mohou existovat pouze v určitém časovém bodě a po určité době je již nelze získat, pokud dojde ke změně souborů a neexistují záložní soubory. S ohledem na postupy uchovávání dat určité účetní jednotky může auditor požádat o zachování některých informací pro potřeby auditu nebo provést auditorské postupy v době, kdy jsou dané informace k dispozici.

25. Pokud jsou informace v elektronické podobě, může auditor provést některé níže popsané auditorské postupy prostřednictvím auditorských technik s využitím počítače („CAAT“).

Inspekce záznamů nebo dokumentů

26. Inspekce představuje prozkoumání záznamů nebo dokladů, interních i externích, uchovávaných v papírové či v elektronické podobě nebo na jiných médiích. Inspekce záznamů a dokladů přináší důkazní informace na různé úrovni spolehlivosti, v závislosti na jejich povaze a zdroji, a v případě interních záznamů a dokladů také na efektivitě kontrol při jejich pořízení. Příkladem inspekce, která funguje jako test spolehlivosti, je zjištění, zda záznamy nebo doklady obsahují důkaz o jejich schválení příslušnou osobou.

27. Některé doklady představují přímé důkazní informace o existenci majetku, např. dokument, který představuje finanční nástroj, jako akcie nebo dluhopis. Inspekce takových dokladů nemusí být zdrojem důkazních informací o vlastnictví nebo hodnotě. Vedle toho inspekce splněné smlouvy může poskytnout důkazní informace o použití účetních zásad danou účetní jednotkou, např. účtování výnosů.

Inspekce hmotného majetku

28. Inspekce hmotného majetku představuje fyzické prozkoumání majetku. Inspekce hmotného majetku může být zdrojem spolehlivých důkazních informací, pokud jde o existenci, ale nikoli, pokud jde o vlastnická práva nebo závazky nebo ocenění daného majetku. Inspekce jednotlivých položek zásob obvykle provází pozorování inventury těchto zásob.

Pozorování

29. Pozorování představuje sledování procesu nebo postupu, který provádí někdo jiný. K příkladům pozorování patří sledování inventury zásob prováděné pracovníky účetní jednotky nebo sledování probíhající kontrolní činnosti. Pozorování přináší důkazní informace o provedení procesu nebo postupu, avšak je omezeno na okamžik, kdy pozorování proběhlo, a také skutečností, že vlastní pozorování může ovlivnit způsob, jakým je proces nebo postup prováděn. Viz ISA č. 501, „Důkazní informace– další aspekty týkající se specifických položek“, který poskytuje bližší vodítko pro pozorování inventury zásob.

Dotazování

30. Dotazování představuje získávání finančních i nefinančních informací od dobře informovaných osob v rámci účetní jednotky nebo i mimo ni. Dotazování je auditorský postup, který je během auditu velmi často využíván a často doplňuje ostatní auditorské postupy. Dotazy sahají od formálních písemných dotazů až po neformální ústní dotazy. Nedílnou součástí procesu dotazování je vyhodnocení odpovědí na dotazy.

31. Odpovědi na dotazy mohou auditorovi poskytnout souhlasné důkazní informace nebo nové informace, které dříve neměl k dispozici. V jiném případě mohou být odpovědi zdrojem informací, které se významně liší od ostatních informací, které auditor získal, např. informace o tom, že se vedení vyhýbá kontrolám. V některých případech jsou odpovědi na dotazy podkladem pro to, aby auditor upravil nebo provedl doplňující auditorské postupy.

32. Vedle dotazování musí auditor k získání dostatečných a vhodných důkazních informací provést auditorské postupy. Pouhé dotazování obvykle nepřinese dostatečné důkazní informace k odhalení významné nesprávnosti na úrovni tvrzení. Kromě toho samotné dotazování nestačí k testování efektivní funkce kontrol.

33. I když potvrzující důkazy získané na základě dotazování mohou být velmi důležité, v případě dotazování ohledně záměru vedení auditor často získá pouze omezené informace dokládající záměr vedení. Relevantní informace o záměru vedení lze v takových případech získat na základě znalosti toho, jak vedení v minulosti plnilo své plány v oblasti aktiv a pasív, jaké důvody ho vedly k výběru určitých kroků a zda bylo vedení schopno vybrané kroky uskutečnit.

34. U některých záležitostí musí auditor získat písemné prohlášení vedení k auditu, které potvrdí odpovědi na ústní dotazy. Auditor obvykle získá písemná prohlášení vedení účetní jednotky o významných záležitostech např. tehdy, když nelze přiměřeně předpokládat existenci jiných dostatečných a vhodných důkazních informací nebo když

mají získané důkazní informace nízkou kvalitu. Viz ISA č. 580, „Prohlášení vedení k auditu“, který obsahuje bližší vodítko ohledně písemných prohlášení.

Konfirmace

35. Konfirmace je konkrétním typem dotazování a představuje proces získání potvrzení určité informace nebo existující podmínky přímo od třetí strany. Auditor může např. získat přímou konfirmaci pohledávek na základě komunikace s dlužníky. Konfirmace se velmi často využívají ve vztahu k zůstatkům účtů a jejich složkám, ale neomezují se pouze na tyto položky. Auditor může požadovat např. konfirmaci podmínek smluv nebo transakcí účetní jednotky s třetími stranami; cílem požadavku na potvrzení je zjistit, zda došlo k nějaké úpravě smlouvy, a pokud ano, k jaké. Konfirmace se rovněž používají k získání důkazních informací o neexistenci určitých podmínek, např. „vedlejších ujednání“, která by mohla ovlivnit účtování výnosů. Viz ISA č. 505 „Externí konfirmace“, který obsahuje další pokyny ohledně konfirmací.

Přepočet

36. Přepočet představuje kontrolu matematické správnosti dokladů nebo záznamů. Přepočet lze provádět pomocí informačních technologií, např. tak, že auditor získá od účetní jednotky elektronický soubor a na základě auditorské techniky s využitím počítače provede kontrolu správnosti součtů.

Opakované provedení

37. Opakované provedení znamená, že auditor nezávisle provede postupy nebo kontroly, které provedla účetní jednotka v rámci své vnitřní kontroly, buď manuálně nebo na základě auditorské techniky s využitím počítače, např. analýzu stáří pohledávek.

Analytické postupy

38. Analytické postupy představují vyhodnocení finančních informací na základě studie možných vztahů mezi finančními a nefinančními údaji. Analytické postupy rovněž zahrnují šetření zjištěných výkyvů a vztahů, které nejsou konzistentní s jinými relevantními informacemi nebo se významně odlišují od předpokládaných částek. Viz ISA č. 520 „Analytické postupy“, který obsahuje další vodítko ohledně analytických postupů.

Datum účinnosti

39. Tento standard platí pro audity účetních závěrek sestavených za období začínající 15. prosince 2004 nebo po tomto datu.

Stanovisko k problematice veřejného sektoru

1. *Při auditu účetních jednotek ve veřejném sektoru musí auditor zvážit příslušný legislativní rámec a případná další relevantní nařízení, předpisy nebo pokyny ministerstev, které mají vliv na rozsah a cíle auditu, a další specifické požadavky. Kromě tvrzení ohledně účetní závěrky uvedených v odstavci 15 tohoto standardu musí vedení potvrdit také to, že transakce a události jsou v souladu s legislativou nebo požadavky příslušného orgánu.*